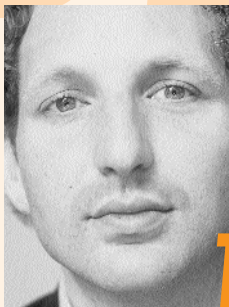

COLUMN

Matthijs Kaaks

Foto: Cynthia van Elk

Fopneus

Stibbe was zijn neus kwijt. Ze hadden daar al een tijdje in de gaten dat ze iets misten. Ze wisten alleen niet wat.

Misschien dat ze het ontdekten toen ze alle lange neuzen zagen van de kantoren om hen heen. Allen & Overy, Linklaters, Freshfields. Lange, glimmende neuzen.

‘Wij hebben geen neus!’ werd er gegild door het kantoor.

Gelukkig zijn er adviseurs. Met kleine dure koffertjes met allemaal verschillende neuzen. Er zat alleen geen lange bij.

‘Wij willen ook geen lange neus’, zeiden ze bij Stibbe, terwijl een zakdoek het gelaat bedekte. ‘We willen een neus met aanzien, maar toch bescheiden. Een neus die representatief is. Rechtdoorzee, eigenwijs en toch gedistingeerd.

Maar bovenal: uniek!’

De adviseur knikte begrijpend. ‘Zo’n neus heb ik wel’, zei die. ‘En hij is bovendien nog een beetje sociaal ook.’ Hij pakte de sympathieke *pro bono*-neus uit zijn koffertje, met een wat flubberig elastiek eraan.

‘Sociaal?’ riepen ze geschrokken. Gelukkig was het maar een beetje. En het oogt vriendelijk, had de adviseur gezegd. Dat gaf de doorslag, want vriendelijk kon natuurlijk geen kwaad.

‘En weet je wat het voordeel is van deze neus’, lispelde de adviseur. ‘Je kunt hem op en af doen wanneer je maar wilt.’

De neus ging van hand tot hand en iedereen vond hem prachtig. Ze verdrongen zich voor de Stibbe-spiegel. ‘O wat zullen die lange neuzen de peep inhebben’, verkneukelden ze zich.

‘Hoho’, zei de adviseur, ‘we zijn er nog niet. Bij *Stibbe Simont Monahan Duhot* past geen *pro bono*-neus. De naam moet korter.’

En hij vervolgde met een uitgebreide uiteenzetting over de Nieuwe Soberheid; de nieuwe trend van het Millennium. Daar had hij onderzoek naar gedaan. Zijn rapport werd ijverig bestudeerd en er werd onder zijn leiding een rollenspel gedaan.

Ze moesten oefenen: ‘Hallo, ik ben Jan. Jan Stibbe.’

‘Is dat niet een beetje Jan-met-de-korte-achternaam?’ vroegen sommige partners bezorgd. Zij waren eigenlijk wel trots op die mooie exotische achtervoegsels.

‘Welnee’, riep de ingehuurd goeroe, ‘Nieuwe Soberheid. Dat past veel beter bij namen als Cor Boonstra, Roel Pieper, Leo van Wijk, Gerrit Zalm.’

En toen kwam eindelijk de grote dag. Daar kwam Jantje Stibbe met z’n nieuwe neus. Hij had er een speciaal feestje voor georganiseerd. Klapte in zijn handen en riep: ‘Kijk eens goed, mensen.’ Uit een koffertje haalde hij de zorgvuldig gepoetste *pro bono*-neus. Iedereen keek hem een beetje verbaasd aan.

Moest-ie daar nou zo’n drukte over maken?

Niemand zag iets bijzonders. ‘Wat een lullig feestje’, werd er gezegd.

‘Wat een kouwe drukte.’

Na afloop beklagde Stibbe zich bij de adviseur, die eigenlijk niet zoveel tijd had, want hij was inmiddels ingehuurd door een groot accountantskantoor dat een nieuwe bril zocht met bijpassende sokken.

‘Tsjaja,’ zei die slechts en wees op de kleine lettertjes in zijn contract.

‘Het is en blijft een gok, zo’n fopneus.’

n